

LBRIS

Ann Cleeves

Misterul de pe Holy Island

Titlul original: *The Rising Tide*

We know
books

Copyright © 2022 by Ann Cleeves.

Published by arrangement with John Hawkins & Associates, Inc., New York.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLEEVES, ANN

Misterul de pe Holy Island / Ann Cleeves ; trad. din lb. engleză de Carmen-Olimpia Tache. - București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-88-8

I. Tache, Carmen-Olimpia (trad.)

821.111

Redactor: HORIA NICOLA URSU

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Tehnoredactor: GINA ROGOJINOIU

Bun de tipar: mai 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ann Cleeves

Misterul de pe Holy Island

traducere din limba engleză
de Carmen-Olimpia Tache

CRIME SCENE PRESS
2025

Ann Cleeves este considerată noua Agatha Christie. S-a născut în 1954 și a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire și apoi în North Devon. S-a căsătorit cu Tim Cleeves, un cunoscut ornitolog și, când acesta a primit un post pe micuța insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris. Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, care au fost traduse în peste douăzeci de limbi până în prezent. Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărțile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) și, respectiv, BBC (după volumele din seria Shetland).

În 2006, Ann Cleeves a primit Premiul Duncan Lawrie Dagger din partea Crime Writers' Association (CWA) pentru volumul *Negru de corb* (*Raven Black*), primul din seria Shetland, iar în 2017 a fost încununată cu Premiul Diamond Dagger pentru întreaga carieră, cea mai prestigioasă distincție acordată în Marea Britanie autorilor de *mystery & thriller*.

În 2022, Ann Cleeves a primit distincția Ordinul Imperiului Britanic, „pentru serviciile aduse Lecturii și Bibliotecilor”.

Capitolul unu

Philip fu cel dintâi din grup care ajunse pe insulă. Fusese nevoit să conducă peste noapte, însă meritase efortul de a ajunge aici înainte de fluxul de dimineață, înainte ca turiștii de-o zi să traverseze de pe uscat în mașinile și autocarele lor ca să cumpere înghețată și cartofi prăjiți. Încerca să nu deteste copiii puși pe gâlceavă și vârstnicii bogați, dar prefera momentele când insula era liniștită. Așa cum făcea cu ocazia fiecărei reuniuni, voia să se așeze în capelă și să reflecteze o vreme în tăcere. Anul acesta avea să marcheze cincizeci de ani de prietenie. Simțea nevoia să rostească o rugăciune de mulțumire și să își amintească.

Cea mai vie amintire era cea a weekendului când se adunaseră pentru prima oară aici, pe insulă. Profesoara numise acea experiență *Only Connect*. Era un proces de descoperire, o întâlnire de grup și, în egală măsură, o ședință de *team building*. Se formase atunci o relație atât de puternică și de extraordinară încât, cincizeci de ani mai târziu, ea exista în continuare, rămăsese intactă și merita să fie sărbătorită. De aici începuse totul.

Amintirea următoare era despre moarte și o viață curmată înainte de vreme.

Lui Philip nu îi era frică de moarte. Câteodată își imagina că avea să o întâmpine cu bucurie, ca un insomniac care tânjește după un somn odihnitor. Era la fel de inevitabilă ca apa care, de două ori pe zi, invadea nisipul și mărul țărnelui, până când digul era acoperit cu totul. Ar fi sfârșit prin a se îneca. Credința nu îi

aducea niciun fel de mângâiere, doar o curiozitate vagă. Într-un fel, spera că nu există viață după moarte; asta ar fi necesitat energie, iar el simțea, în anumite zile, că nu mai avea deloc așa ceva, că o cheltuisese pe toată slujind în parohie și pentru oamenii care aveau nevoie de el.

În schimb, regreta morțile altora. Viața lui profesională se mișca în ritmul serviciilor funerare, al bățăilor clopotului bisericii și al marșului purtătorilor de sicrie. Își amintea de pruncii care nu apucaseră să se bucure deloc de viață, de tinerii care nu avuseseră ocazia să se schimbe și să evolueze. Lui i se îngăduise această șanșă și, în semn de mulțumire, rosti încă o rugăciune.

Imaginea Isobelei, cea atât de tânără și de arătoasă, atât de ne-săbuită în dorințele și în frivolitatea ei, îi invadează meditația. Își lăasă gândurile să rătăcească.

Oare Isobel fusese cea care determina grupul să se întâlnească pe „insula sfântă” Lindisfarne o dată la cinci ani? Moartea ei la prima întâlnire de grup îi făcuse oare să se atașeze unii de alții în asemenea măsură încât, în ciuda diferențelor dintre ei, se simțeau la fel de apropiați ca membrii unei familii? Poate că și acest fapt merita recunoștință; oamenii ăștia erau singura familie pe care o mai avea.

În capela minusculă ce mirosea a umezeală și a lac de lemn, închise ochii și și-o imagină: blondă, cu forme frumoase și plină de viață, cu un zâmbet larg și suficientă energie pentru ei toți.

De la primul etaj al Casei Pelerinilor, o privise conducând spre moarte. Asistase la cearta care provocase plecarea ei precipitată. Acum patruzeci și cinci de ani, Isobel se înecase. La propriu. Pentru ea nu fusese necesară vreo metaforă. Trupul îi fusese smuls din mașină după ce se retrăsese apele. Vehiculul fusese măturat de pe dig în timpul fluxului de la echinocțiu, aruncat de vânt și de valuri ca o jucărie. Odată ce pornise înot spre țărm, nu mai fusese nicio șansă să fie salvată.

Acela fusese oare momentul în care se transformase dintr-un tânăr egoist, arogant și aspru în cineva care avea credință? Ori poate convertirea lui începuse mai târziu, în seara aceleiași zile, când se așezase la lumina lumânărilor în capela asta, împreună cu prietenii lui, pentru a plânge împreună, încercând să înțeleagă moartea Isobelei. Annie și Daniel, Lou și Ken, Rick și Philip. Nu le fusese ușor să o jelească, căci niciunul dintre ei n-o plăcuse prea mult pe Isobel. Toți bărbații visaseră la ea, da, desigur. Apăruse în visele erotice ale lui Philip în anii lui de studenție. Dar avusese prea multe pretenții și crezuse că i se cuveneau prea multe ca să placă cuiva.

Philip deschise ochii pentru un moment. Soarele slab al toamnei inunda clădirea prin ferestrele din sticlă simplă, dar el știa că mai avea timp să reflecteze – să își alimenteze propriul sentiment de vinovăție? – înainte să ajungă ceilalți. Închise ochii din nou ca să și-o amintească pe Isobel și cearta aceea care, cu siguranță, dusese la moartea ei. Nu auzise cuvintele. Se afla în camera lui de la etajul întâi al Casei Pelerinilor, privind în jos, ca un observator, nu un participant. Isobel și Rick se certaseră pe aleea de sub el. Nu existase contact fizic între ei – nu se ajunsese chiar până la asta – dar Philip simțise tensiunea, atât de diferită de atmosfera generală de camaraderie a aceluia sfârșit de săptămână.

Confruntarea lor păruse a fi una importantă, aproape intimă. Nu doar o simplă gâlceavă între prieteni sau străini. Chiar dacă Philip ar fi fost mai aproape, poate că nu ar fi înțeles ce-și spuneau pentru că era furtună și vântul le-ar fi dus cuvintele departe. Săvurase dramatismul scenei, asistând cu surescitarea unui *voyeur* în timp ce scandalul se desfășura dedesubt.

Apoi, din locul unde stătea, o văzuse pe Annie dând colțul pe alee, cu o sacoșă de rafie în mână. Probabil fusese în sat după provizii. Nemaifind mamă, părea că îi adoptase pe toți în acel

weekend. Și acum, după atâția ani, tot ea era cea care făcea cum-părăturile și gătea.

Rick și Isobel nu o văzuseră pentru că erau atât de concentrați unul asupra celuilalt, scuișându-se și insultându-se. Rick aruncase încă un comentariu, iar Isobel se smucise brusc, cu părul lung aruncat peste față, căutându-și cheile mașinii în buzunarele rochiei înflorate. În momentul ăla, Philip ar fi putut schimba cursul istoriei. Dacă ar fi alergat în jos pe scări și ar fi ieșit afară, ar fi putut să stea în față mașinii și ar fi împiedicat-o să plece. În fond, știa că venea fluxul și ar fi fost o nesăbuiță să încerce să traverseze.

Dar Philip nu se clintise din loc. Rămăsese unde era, privind pe fereastră ca o bătrână băgăcioasă, așteptând să vadă ce avea să urmeze, iar Isobel pornise mașina și condusesese spre propria-i moarte.

Acum, iată-l pe Philip, un preot aflat în pragul pensionării, un bătrân credincios care, însă, nu-și dorea prea mult să dea ortul popii. Iată-l așezat, cu mâinile împreunate și cu ochii închiși, așteptându-și prietenii, tânjind din nou după apropierea și ușurarea pe care numai ei i le puteau aduce, chibzuind la momentul morții Isobelei. Acum i se părea că-și petrecuse restul vieții încercând să găsească relații la fel de intense și pline de împlinire ca acelea care se creaseră aici. Nimic nu îi îndeplinise însă așteptările. Dacă era să fie sincer până la capăt, nici măcar credința în Hristos nu reușise acest lucru.

Probabil că de aceea nu se căsătorise niciodată. Mai târziu întâlnise femei de care crezuse că se îndrăgostise, dar nu existase niciodată acea profunzime a înțelegerii și, în cele din urmă, refuzase să facă vreun compromis. Dacă vreuna dintre femeile cu care împărtășise acel prim weekend în care se întâlniseră ar fi fost liberă, poate ar fi mers. Acum îi trecu din nou prin minte posibilitatea ca Judith, profesoara care îi adunase la un loc, să fi fost o parteneră potrivită, că ea ar fi putut să-i ofere companie și

intimitate la vârsta a treia. În fond, amândoi erau singuri. Dar Philip își dădea seama că era, cel mai probabil, prea laș și prea le-neș pentru a iniția ceva. Zâmbi; nu era convins că ar fi fost dispus să-și împartă viața cu cineva, după tot acest timp. Se simțea prea confortabil și avea tabieturile lui.

Se ridică în picioare și înaintă pe coridorul îngust, până afară, la soare. Putea simți mirosul de iarbă de mare și sarea. Era acasă.

Capitolul doi

Annie Laidler închise ușa magazinului de delicatese și o în-
cuie. Una dintre clientele obișnuite își făcu apariția două minute
mai târziu și privi prin fereastră. Într-o zi obișnuită, Annie ar fi
lăsat-o să intre, întâmpinând-o cu zâmbete și urări de bun venit;
de astă dată, însă, se prefăcu a nu o fi văzut. Jax plecase deja. Era
octombrie, într-un an de reuniune. Annie plănuiise momentul
acesta timp de săptămâni la rând.

Începu să împacheteze borcanele și alimentele uscate, coborâ-
te de pe raft din timp și înșirate pe tejghea, în cele două coșuri de
răchită. Apoi își îndreptă atenția spre produsele proaspete: măs-
line verzi și negre, în caserole separate; felii de mezeluri lucind
de grăsime. Apoi brânzeturile: Doddington, cu coaja sa neagră și
gustul înțepător, Northumberland picant, un brie moale și Wens-
leydale sfărâmicioasă. Bucăți turtite de ciabatta și pâine cu maia,
coapte de Jax dimineața devreme. Unt de la producătorii locali,
învelit în hârtie cerată. Gusturile de acasă, pentru prietenii ei care
se mutaseră de aici. Un memento pentru ei că atât ea, cât și regi-
unea, se schimbaseră.

Totuși, în ultimul moment adăugă *stotties* – lipiile mici pe care
le umpleau cu cartofi prăjiți când erau copii – apoi șunca coap-
tă în casă și budinca de mazăre: gustări tradiționale pentru cei
din nord-estul Angliei. Era ca un soi de ironie, o glumă pe care
ar aprecia-o toți. Aceste mâncăruri aveau să le stârnească amin-
tiri, urmate de anecdote. Felurite imagini se perindau în mintea

ei, ca diapozitivele într-un proiector de modă veche. O repetiție
cu costume pentru o piesă de teatru din timpul școlii. Rick, în
costum complet de Claudius, prăbușindu-se în chicoteli neaștep-
tate și apoi toți izbucnind în râs. Mai puțin Philip, care îl juca
pe Hamlet, furios că lungul său discurs fusese întrerupt. Apoi,
domnișoara Marshall, profesoara lor de engleză, aproape că iz-
bucnise în lacrimi pentru că își imagina că toată piesa avea să fie
un dezastru.

Alte diapozitive. Mai multe imagini de la *Only Connect*, eve-
nimentul organizat inițial de școală, sau mai exact de către dom-
nișoara Marshall, într-o încercare de a crea o relație specială
între unii dintre elevii din clasa a șasea. Le explicase că voia să
le conteste preconcepțiile și să le deschidă mințile spre posibili-
tăți aflate dincolo de programa școlară. Acea primă întâlnire de
weekend, într-un fel de refugiu secular, îi transformase în grupul
acesta compact. Încă erau prieteni după cincizeci de ani; încă se
mai întâlneau în același loc o dată la fiecare cinci ani. De data asta,
amintirea ce i se ivi în minte era cea a adolescenților, vorbind fără
întrerupere, așezați la mesele lungi din bucătăria de la Pilgrims'
House, scufundând *stotties* în supa de legume și abia întrerupân-
du-și pălăvrăgeala doar cât să poată mânca.

După prima reuniune și după moartea Isobelei, Annie se în-
trebase dacă întâlnirile aveau să continue, dar tradiția acestora se
păstrase. Rick spusese că întâlnirile ar fi fost niște acte de come-
morare, dar pomenirea Isobelei devenise un simplu ritual după
tot timpul ăsta, fără a avea mai multă importanță decât beția de
vineri sau plimbarea de sâmbătă după-amiază.

Coșurile erau aproape prea grele pentru ca Annie să le care
până la mașină. Cu cinci ani în urmă era mai în formă, mai pu-
ternică. Ar fi chemat pe cineva să o ajute la destinație. Unul dintre
bărbați. Rick, era mereu dispus să-și demonstreze masculinitatea,

cu poveștile lui despre maratoanele pe care le alergase și mersul la sală.

Afară, soarele era aproape de orizont. Reuniunile rămăseseră stabilite în octombrie și mereu avea sentimentul că anul era pe sfârșite. Acea primă întâlnire a colectivului *Only Connect* fusese un moment de tranziție. Toți erau de acord cu asta. Așa că data părea potrivită.

Mai târziu apăruseră copiii. Annie își înghițise invidia și durerea și pretinsese că îi plac. Atunci, weekendurile de reuniune crescuseră; uneori, locul avea atmosfera unui grup de joacă haotic, mai târziu începuse să semene cu un club de tineret pentru adolescenți capricioși. Se adunau la un loc doar seara, în capelă. Acum, adulții erau, din nou, singuri și, într-un fel ciudat, părea că reveniseră la punctul de plecare. Aveau aceeași libertate și lipsă de responsabilitate ca atunci când se adunaseră pentru prima oară, la șaisprezece ani. În seara asta se simți deodată sălbatică, gata de aventură.

Unii dintre copiii lor se împrieteniseră și se întâlneau și ei în crame elegante din Londra. Nu într-o fostă mănăstire austeră de pe Holy Island, care fusese reamenajată acum, dar încă mai mirosea puțin a mucegai și a femeii bătrâne. Ca și cum fantomele fostelor ocupante încă erau acolo.

Se însera când ajunse la Pilgrims' House. Traversase digul Lindisfarne peste nisipul și mълul uscat chiar înainte de fluxul de seară, iar drumul fusese pustiu. La ora aceasta târzie nu mai erau turiști care să se îndrepte spre insulă. Soarele care apunea în urma ei proiecta umbrele lungi ale turnurilor de salvare și incendia tărmlul. Deși locuia cel mai aproape, Annie ajungea mereu ultima la întâlnire. Conduse prin sat către casa izolată din centrul insulei, înconjurată de copaci scunzi, bătuți de vânt. De aici părea o insulă adevărată. Nu aveau vedere spre dig, ci doar către castelul care se înălța deasupra lor. Mașinile celorlalți erau parcate în stradă.

Rămase în furgonetă preț de un minut, cuprinsă de o timiditate neașteptată, aproape o aprehensiune. Simțea un soi de jenă, de parcă s-ar fi așteptat să fie cumva în plus.

Fusese cu totul altfel atunci când ea și Dan mai erau încă căsătoriți. Participase și el la întâlnirea inițială, iar ea se îndrăgostise de el chiar atunci. O iubire profundă, periculoasă, autodistrugătoare de care numai o adolescentă putea fi capabilă. El, în schimb, nu se simțea în elementul lui și ea îi percepușe tot timpul disconfortul; și totuși, acceptase să o însoțească la prima reuniune. Apoi urmase tragedia morții Isobelei. Nu-l putea învinui pentru faptul că nu mai venise după aceea. De fapt, nu-l putea învinui de nimic. Nici pentru sentimentul lui de vinovăție, nici pentru divorț. Nici pentru faptul că ea se însingurase.

Era aproape întuneric și prin ferestrele curate ale micii capele răzbătea licărul discret al lumânărilor. Aici nu existau vitralii sofisticate. Intui că toți ceilalți erau deja înăuntru și realizează că, foarte probabil, întârziase mai mult decât anticipase. Poate că o așteptau, înainte să înceapă momentul de pace și meditație. Lăsă coșurile în dubă și se grăbi să intre în clădire. Lumânărilor fuseseră aprinse pe masa care servea drept altar. Mirosea a piatră și a tămâie. Acoperișul era doar cu puțin mai mare decât o barcă de pescuit întoarsă cu susul în jos, ca bărcile mici trase pe țărm din cauza vremii rele și ei i se păru că poate miroși și lemnul din care era făcut.

Prietenii ei sedeau pe băncile de lemn, așezați pe aceleași locuri ca întotdeauna. Era parte din tradiție, de-acum. Se întoarseră și îi zâmbiră, însă nimeni nu spuse nimic. Asta era regula la întâlnirea de seară din capelă. Douăzeci de minute de tăcere și meditație privată, sau chiar rugăciune, pentru cei credincioși. Ca adolescenți, momentul li se păruse straniu, dar acum, gândi Annie, se bucurau de pacea acestui ritual.

Annie se așază undeva în spate, iar Phil se ridică și le ură bun venit, apoi începu ritualul.

- Folosiți acest moment pentru a fi recunoscători.

Singură cu gândurile ei, aici, în capelă, lui Annie îi era greu să simtă recunoștință. Ședea cu ochii închiși și își amintea un bebeluș întins într-un leagăn cu așternuturi albastre – pentru că Annie hotărâse că nu voise niciodată roz pentru fetița ei – și vedea pielea sa albă și rece. Când Philip îi readuse pe toți în prezent, Annie își simți obraji uzi de lacrimi. Îi convenea faptul că se așezase în spate, unde lumina era atât de slabă, pentru că i-ar fi displăcut ca ceilalți să observe și să o întrebe ce se întâmplase.

Capitolul trei

Rick Kelsall ședea în capelă și își lăsa gândurile să rătăcească. Detestase mereu să stea nemișcat și se străduia din răspuțeri să nu bată din picior pe podeaua din piatră. În plus, era al naibii de frig aici. Avea capul plin de planuri și de idei care se înghionteau pentru prioritate. Fusesse o zi interesantă și încă nu era foarte sigur cum urma să folosească informațiile pe care le obținuse. Apoi mai era și cartea, care urma să-l salveze sau măcar să-l readucă în atenția publicului. Se plânsese de atenția exagerată de care avea parte pe când apărea la televizor în fiecare săptămână, dar acum îi lipsea interacțiunea cu publicul său: zâmbetele, semnele cu mâna, recunoașterea. Lipsise doar pentru câteva luni, dar era ca și cum ar fi dispărut într-o gaură neagră. Atunci când oamenii știau cine era, era mai mult abuz decât admirație. Se foi pe locul lui și își dori să fi purtat un fular.

Ușa se deschise, iar el se întoarse și o văzu pe Annie intrând în clădire. Încă arăta bine pentru vârsta ei. Nu fusesse niciodată o frumusețe, precum Charlotte, dar reușea să fie interesantă fără să depună vreun efort conștient. Nu visase niciodată la ea, nu cu adevărat, nu așa cum visase la Louisa. Cu toate astea, întotdeauna se simțise apropiat de Annie. Cuvântul „prietenie” era prea searbăd pentru a descrie sentimentul. Se foi din nou și încercă să găsească un mod mai bun de a exprima ceea ce simțea pentru ea.

Philip se ridică pentru a le atrage atenția. Când veniseră aici pentru prima oară, ca adolescenți, nimeni n-ar fi crezut că Philip

urma să devină preot. Pentru nimic în lume. Fusesse cel mai interesant dintre prietenii lui Rick, plin de furie și revoltă, croind mereu planuri sălbatice, imposibile. Acum însă părea că își trăiește viața într-o stare de mulțumire și satisfacție. Rick presupunea că Philip atinsese pragul unui fel de înțelepciune. Nu se mai lupta cu inevitabilul. Era conștient că îmbătrânea, dar nu părea să-i pese. În curând avea să se pensioneze de la parohia lui și viața urma să îi devină și mai plictisitoare. Poate chiar avea să se mute din nou undeva în nord – atât de predictibil! – unde avea să-și ducă viața elegantă și plictisitoare, până la moarte.

Poate că lui Philip nu-i era dor de aventurile din tinerețe. Lui Rick îi lipseau acut, tot timpul. Îi era dor de ele cu o disperare care, câteodată, îl copleșea. Ar fi dat orice să aibă din nou șaptesprezece ani și să se afle în capela asta pentru prima oară. Și-ar fi vândut sufletul pentru asta. Nu i-ar fi displicut nici măcar să aibă iar douăzeci și doi de ani și să se certe cu Isobel, apoi să o privească cum pleacă spre moarte. Măcar s-ar fi simțit viu cu adevărat.

Își dădu seama că Philip se așezase din nou. Rick nu auzise nimic din ce spusese, nu făcuse efortul să asculte; discursul va fi fost, fără îndoială, foarte asemănător cu cel rostit la fiecare reuniune, cu aceeași introducere. Acum, Philip oferea confort, nu originalitate.

Capela era mai liniștită decât orice alt loc pe care îl știa Rick. Trăise în oraș de când plecase de acasă la studii; acolo exista mereu un zgomot de fond: trafic, hurelul unui tren, oameni strigând pe stradă, chiar și dimineața devreme. Lui Rick nu-i plăcea liniștea. Se întrebă de ce trebuiau să parcurgă acest ritual de fiecare dată când se întorceau pe insulă; pe de altă parte, el însuși ar fi fost primul care s-ar fi plâns dacă vreunul dintre ceilalți ar fi sugerat să se renunțe la el. Ar fi făcut asta pentru a fi dificil, dar, bănuia el, și pentru că momentele astea de tăcere din capelă făceau parte integrantă din toată experiența, care îi reamintea de tinerețe. Timp de

un weekend se simțea de parcă ar fi început din nou, de la capăt, nu ca și cum se apropia de sfârșit.

Chiar înainte ca el să-și fi intrat în ritm, cele douăzeci de minute se terminară. Philip era în picioare din nou și toți se îndreptau spre ieșire. Rick așteptă puțin, lasându-i pe ceilalți să o ia înainte, pregătindu-se pentru seara care urma. Se simțea ca un actor care anticipa spectacolul următor și se întrebă cum ar fi fost dacă, pentru prima dată în viață, ar fi urcat pe scenă fără un scenariu și fără o repetiție prealabilă.